

Hồi 6

Máu tươi – Đấu ngầm

M

ười hai giờ bốn mươi ba phút.

Máu trên trán Trương đại soái đã ngừng chảy.

Mọi người đều đang nhìn lão, lạnh lùng nhìn lão.

Không cần biết sinh tiền lão là lão già thô tục cũng được, là lão hồ ly cũng được, hiện tại lão chỉ bất quá là người chết.

Người chết ai ai cũng như nhau.

Thần tình của Hắc Báo phảng phất có vẻ rất mệt mỏi, bỗng phát phát tay.

“Đi đi, mọi người đi hết đi”.

Tất cả số người Trương đại soái dẫn đến đều ngớ ra, bọn chúng đang chuẩn bị liều mạng lần cuối cùng.

Lần này không phải liều mạng vì Trương đại soái, lần này bọn chúng chuẩn bị liều mạng vì mình.

Bọn chúng ai cũng không tưởng được Hắc Báo không ngờ lại thả cho bọn chúng đi.

“Ta tịnh không muốn giết các người, chưa từng muốn”. Thanh âm của Hắc Báo cũng phảng phất rất mệt mỏi.

“Các người ai ai cũng như ta, là bị người ta lợi dụng, ta chỉ hy vọng lần sau các người có thể chọn người có nghĩa khí hơn Trương đại soái một chút, lại liều mạng cho y”.

Đột nhiên có người lớn tiếng: “Huynh đệ bọn tôi theo người có được không?”.

Hắc Báo cười cười, cười cũng mệt mỏi: “Về tắm nước nóng cho thoải mái, ngủ một giấc thoải mái, đợi đến ngày mai, nếu chủ ý của các người còn chưa cải biến hãy đến tìm ta”.

Cho nên mọi người chỉ còn nước tản đi.

Đám người che mặt bằng vải đen, tay cầm đại đao cũng đột nhiên biến mất hết trong bóng tối.

Lúc bọn họ đi cũng thần bí như khi đến.

Hắc Báo nhìn thi thể Trương đại soái và Mai Lễ Tư dưới đất, nhìn bộ mặt méo mó đáng sợ của bọn họ, thì thầm: “Bà nội nó, nhíu mày nhăn mặt làm gì, quý cờ bạc dưới địa ngục có rất nhiều, các người không thể mở đồ trường ở đó sao?”.

“Người yên tâm, đợi đến khi người đến đó, bọn họ nhất định đã mở đổ trường đợi người rồi”.

Cao Đăng không ngờ còn chưa đi, đang lạnh lùng nhìn hấn.

Hắc Báo đột nhiên lại cười lớn: “Đợi ta đến làm gì? Đến gây loạn?”.

Cao Đăng vẫn lạnh lùng nhìn hấn, qua một hồi rất lâu mới từ từ thốt: “Ta bây giờ mới nhìn ra người hình như cũng giống như Trương đại soái, trên mặt cũng đeo mặt nạ”.

“Hiện tại quá khuya rồi, người có lẽ nhìn không rõ”. Hắc Báo vẫn đang cười: “Ta khuyên người cũng về tắm rửa sạch sẽ, ngủ một giấc, ngày mai nếu người còn muốn nhìn, ta nhất định sẽ để cho người nhìn kỹ”.

“Sáng sớm ngày mai?”.

“Sáng sớm người có thể dậy nổi không?”.

“Có lẽ đêm hôm nay ta căn bản không ngủ được”.

“Ngủ không được có thể đi kiếm đàn bà ngủ chung”. Hắc Báo điềm đạm thốt: “Ở đây cái gì cũng mắc, đàn bà lại rẻ”.

Cao Đăng nhìn thi thể dưới đất, lại qua một hồi rất lâu, chợt cười cười, cười phảng phất có vẻ thê lương.

“Mạng người ở đây không phải cũng rất rẻ sao?”.

oOo

Trong căn nhà ba tầng trên đường Hà Phi, tiếng súng cũng đột nhiên đình chỉ.

Tất cả mọi thanh âm đều đình chỉ hết.

Máu tươi lại vẫn từ thang lầu chầm chậm chảy xuống.

Kim nhị gia đập lên vũng máu, chầm chậm đi lên lầu ba, đẩy mở cửa sổ.

Sao trên trời sáng lạn, trăng non lưỡi liềm.

Đêm xuân luôn luôn mỹ lệ.

Kim nhị gia rít một hơi xì-gà, không ngờ phát hiện xì-gà đã tắt lửa.

“Xuân năm nay đến thật sớm...”. Trong lòng ông ta phảng phất có rất nhiều cảm khái.

Diên bát gia đứng cạnh ông ta, cảm khái cũng xem ra tịnh không thua ông ta.

Bọn họ tựa hồ đã hoàn toàn quên đi mình đang đập máu vào máu người ta mà bước lên.

“Ngày mai bọn ta nên ra ngoại ô tản bộ”. Kim nhị gia chợt lại nói.

Điền bát gia lập tức đồng ý.

“Hoa đào ở Long Hoa bây giờ chắc đã nở”.

Kỳ thật bọn họ hà tất phải đi xem hoa đào?

Máu tươi nhuộm chân bọn họ, màu sắc không phải cũng hoàn toàn giống hoa đào sao?

Bất chợt, dưới lầu lại vang lên một tiếng súng.

Kim nhị gia nhíu nhíu mày, hướng về phía dưới lầu quát: “Chuyện gì?”.

“Là Thanh Hồ Tử lão lục, gã còn chưa tắt thở, tôi bồi cho một viên”. Dưới lầu có người hồi đáp, Thanh Hồ Tử lão lục được Trương đại soái lưu lại canh nhà.

Kim nhị gia gật gật đầu, trên mặt lộ ra biểu tình thỏa mãn.

Sự tổn thất nhân mã của bọn họ tuy cũng không nhỏ, nhưng mười tám người hồi này Trương đại soái phái về chi viện, hiện tại đã không còn một ai sống sót.

Người Nhật Bản Hoang Mộc tuy còn sống, lại đã đầu hàng ông ta --- Tinh thần võ sĩ đạo có lúc cũng không so bì được với lực dụ hoặc của kim tiền.

Kim nhị gia mỉm cười: “Nơi đây sau này bọn ta cũng có thể mở đồ trường”.

Điền bát gia bật cái hộp quẹt mới mang từ Anh quốc về, châm thuốc cho ông ta, cũng đang mỉm cười: “Phòng thượng khách nhất định phải ở trên lầu ba, ta tin nhất định có rất nhiều người thích lên lầu ba ngắm trăng”.

Trăng non lười liềm.

Trường khói lửa đó tựa như đã hoàn toàn kết thúc.

Hiện tại đã mười hai giờ năm mươi bảy phút.

oOo

Hai giờ ba phút.

Ba Ba bỗng sực tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Ngoài cửa sổ đêm lạnh như nước, gối của nàng thấm đẫm mồ hôi lạnh.

Nàng vừa nằm mơ thấy La Liệt, nằm mơ thấy La Liệt tay cầm đao, hỏi nàng tại sao lại đối không đúng với gã. Nàng lại muốn thấy phụ thân của nàng, mắt nhắm lại.

Sau đó nàng đột nhiên nhìn thấy Hắc Báo.

Đó không phải là ác mộng.

Hắc Báo không biết về từ hồi nào, đang đứng ở đầu giường, ngưng thị nhìn nàng. Hấn xem có vẻ rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt lại sáng ngời hơn bình thường.

“Tôi chắc ngủ ngon quá, anh về mà tôi cũng không biết”. Ba Ba cười có hơi miễn cưỡng.

Nàng còn chưa quên ác mộng hồi này.

“Nàng ngủ không ngon đâu”. Hắc Báo chăm chăm nhìn vào mắt nàng: “Nàng hình như có nằm mơ?”.

Ba Ba không thể không thừa nhận...

“Tôi nằm mơ thấy phụ thân...”. Nàng chợt hỏi: “Anh có nghe được tin tức gì không?”.

Hắc Báo lắc lắc đầu.

Ba Ba thở dài: “Tôi hồi này cũng có đi hỏi, cũng không có ai nghe nói tới Triệu đại gia nào hết”.

Hắc Báo bỗng trầm mặt: “Ta đã nói rồi, nàng tốt hơn hết là đừng đi ra”.

“Tôi không có đi đâu, chỉ bắt quá đi vòng vòng ngoài cửa, mua tờ báo, hỏi thử lão đầu tử bán báo thôi”.

Hắc Báo không nói gì nữa.

Hấn bắt đầu cởi quần áo, để lộ bắp thịt như sắt thép, vết thương thiết câu trên mình đã đỡ.

Con người đó giống như là dã thú, bản thân có thứ lực lượng kỳ dị trị liệu thương thế của mình.

Ba Ba nhìn hấn, không nhịn được lại hỏi: “Anh hôm nay đi đâu vậy, đi cả ngày luôn, cũng không về gặp tôi, hại tôi lo quá”.

“Chuyện của ta sau này nàng tốt hơn hết là đừng hỏi nhiều, cũng không cần phải lo cho ta”.

Hấn nhìn thấy sắc mặt của Ba Ba hơi có biến, thanh âm lại bỗng biến thành rất ôn nhu: “Bởi vì nàng nếu có hỏi thì nhất định sẽ càng lo, chuyện ta làm vốn không quang minh chính đại gì”.

Ba Ba chớp mắt: “Tôi không cần biết anh làm chuyện gì, chỉ cần anh đối tốt với tôi là đủ rồi”.

Hắc Báo ngưng thị nhìn nàng, chợt cười cười: “Ngày mai ta có vật này cho nàng”.

“Vật gì?”. Mắt Ba Ba phát sáng.

“Đương nhiên là vật nàng thích, đến ngày mai nàng sẽ thấy”.

Hắn vén tấm mền mỏng, nằm xuống bên cạnh nàng.

Tim Ba Ba đột nhiên đập mạnh.

Cũng không biết vì sao, nàng đột nhiên phát giác mình không ngờ một mực mong đợi.

Mong đợi hắn về, mong đợi sự vuốt ve ôm ấp vừa ôn nhu vừa thô bạo của hắn.

Nhưng Hắc Báo lại chỉ hờ hững nói: “Ngủ đi, ngày mai còn có rất nhiều chuyện cần làm”.

Sau đó hắn thật đã ngủ.

Ba Ba cắn môi, nhìn nhìn hắn, trong lòng chợt lại cảm thấy thứ tư vị khó tả, trong lòng nàng chưa từng có thứ tư vị đó.

Đó không chỉ là thất vọng.

“Hắn sao lại không lý gì đến ta? Lẽ nào bữa nay hắn bên ngoài đã đi lại với nữ nhân khác?”.

Sau đó nàng lại tự giải thích với mình.

“Hắn nếu thích nữ nhân khác, hà tất phải quay về?”.

Lối giải thích đó nàng cũng không thỏa mãn lắm, tâm nàng càng nghĩ ngợi, càng tức không thể kêu hắn dậy, hỏi cho rõ.

Nhưng nàng bỗng lại nghĩ tới “ngày mai”, nghĩ tới phần lễ vật ngày mai.

Trong lòng nàng lập tức lại tràn đầy hy vọng ấm áp.

oOo

Trên thế giới có nữ nhân nào mà không thích tình nhân của mình cho mình lễ vật?

Cho dù chỉ bất quá là một đóa hoa cũng được, đã đủ biểu hiện tình ý của hắn.

Hà huống thứ Hắc Báo cho tịnh không phải là một đóa hoa.

Thứ hắn cho đích thị là một chiếc xe hơi.

Một chiếc xe hơi màu xám bạc, mỹ lệ như ánh trăng đêm xuân miên man vậy.

“Ngày mai” đã biến thành hôm nay.

Dương quang của hôm nay cũng chừng như sáng lạn huy hoàng đặc biệt.

Xe hơi màu xám bạc, lấp loáng dưới ánh mặt trời vừa lên.

Trong mắt Ba Ba, nó còn mỹ lệ hơn nhiều so với trăng sao kia.

Nàng nháy cặp mắt lên, ôm cổ Hắc Báo.

Tuy còn sớm, trên đường cũng có không ít người, không ít ánh mắt.

Nhưng nàng không để ý tới.

Khi nàng thích làm chuyện gì, là phải làm, chưa từng để ý tới cảm giác trong lòng người khác.

Hiện tại trong lòng nàng không những tràn ngập hạnh phúc khoan khoái, cũng tràn đầy cảm kích.

Hiện tại bóng dáng La Liệt đã càng lúc càng cách xa.

Nàng cảm thấy nàng tịnh không làm sai.

Hắc Báo cũng không sai.

Một nữ nhân trẻ tuổi khỏe khoắn, một nam nhân trẻ tuổi khỏe khoắn, lúc hai người ở cùng một chỗ, vỡ bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Chỉ cần không có mua bán, không có miễn cưỡng, không phải là tội ác.

Dương quang cũng đang chiếu trên mặt Hắc Báo, mặt Hắc Báo cũng giống như chiếc xe hơi màu xám bạc kia, ngời ngời tỏa tỏa, sinh khí nghi ngút.

Ba Ba nhìn hấn.

Hấn đích xác là một nam nhân thật sự, có tính cách đặc thù của hấn, cũng có rất nhiều chỗ khả ái.

Ba Ba hạ quyết tâm, từ hôm nay trở đi, phải toàn tâm toàn ý yêu thương hấn.

Chuyện đã là quá khứ, từ từ sẽ quên.

La Liệt là hảo bằng hữu của bọn họ, chắc sẽ tha thứ cho bọn họ, đến chúc phúc cho tương lai của bọn họ.

Ba Ba tình cảm tràn trề nắm tay Hắc Báo, dịu giọng: “Anh hôm nay có vẻ rất vui vẻ”.

“Chỉ cần nàng vui vẻ là ta vui vẻ”. Thanh âm của Hắc Báo cũng phảng phất đặc biệt ôn nhu.

Xem ra tâm tình của hấn hôm nay rất tốt.

“Bọn ta lái xe đi ngoại ô ngắm cảnh có được không?”. Trong mắt Ba Ba lấp lánh tia sáng: “Nghe nói hoa đào Long Hoa nở đẹp nhất”.

Nàng lại nhớ tới cô gái buộc khăn lụa vàng quanh cổ, hiện tại giấc mơ của nàng sắp thành hiện thực.

Hắc Báo lại lắc lắc đầu: “Hôm nay không được”.

“Sao vậy?”. Ba Ba chu môi: “Hôm nay anh phải đi gặp Kim nhị gia?”.

Hắc Báo gật gật đầu, trong mắt lộ vẻ có lỗi.

“Tôi nhất định phải đi gặp ông ta, xem xem là người thế nào”. Ba Ba tỏ ra có chút không vui, nàng không thích Hắc Báo coi người khác quan trọng hơn nàng.

Đối với Kim nhị gia nàng thậm chí có chút ghen tị.

Hắc Báo bỗng cười cười thốt: “Nàng sớm muộn gì cũng có ngày gặp ông ta...”.

Từ trên lầu nhìn xuống, chiếc xe hơi đậu bên đường ngồi ngồi mê người.

Ba Ba chống cằm bên cửa sổ, lại hạ quyết tâm, nhất định phải học lái xe, hơn nữa còn phải mua một cái khăn lụa vàng tươi đẹp.

oOo

Kim nhị gia bắt đầu đốt điếu xì-gà đầu tiên của hôm nay.

Hắc Báo đứng trước mặt ông ta, xem chừng có vẻ không yên trong lòng.

Kim nhị gia rất không thích thủ hạ của ông ta trước mặt ông ta có biểu hiện như vậy.

Ông ta nhả khói: “Đêm hôm qua người không có về”.

Hắc Báo đang lắng nghe.

“Ta tuy biết người nhất định đắc thủ, nhưng người cũng nên về kể tình hình đã trải qua cho ta nghe”. Kim nhị gia có vẻ không hài lòng: “Người vốn đâu phải người tản mạn như vậy”.

Hắc Báo ngậm miệng.

“Người không về đương nhiên cũng có nguyên nhân của người, ta muốn biết tại sao?”. Kim nhị gia còn chưa chịu buông tha.

Hắc Báo chợt đáp: “Tôi rất mệt”.

“Rất mệt?”. Kim nhị gia nhíu mày: “Ta không hiểu ý người”.

“Tôi... tôi muốn về nhà, yên yên ổn ổn nghỉ ngơi một thời gian”. Biểu tình của Hắc Báo rất lãnh đạm: “Trước mắt ở đây không có gì để tôi làm”.

Kim nhị gia xem chừng đột nhiên ngây người, qua một hồi rất lâu mới hút một hơi rồi phun khói.

Sắc mặt của ông ta lập tức dễ nhìn hơn nhiều, thanh âm cũng lập tức biến thành nhu hòa hơn.

“Người nghĩ ta đang trách cứ người, cho nên không vui?”.

“Tôi không phải có ý đó”. Biểu tình của Hắc Báo vẫn rất lãnh đạm: “Tôi chỉ bất quá cảm thấy rất mệt mỏi”.

“Hiện tại đại công đã cáo thành, nơi đây đã là thiên hạ của bọn ta”. Kim nhị gia bồng từ ghế sa-phát đứng dậy, đi đến vỗ nhẹ lên vai Hắc Báo: “Người là đại công thần của ta, cũng là huynh đệ của ta, sự nghiệp của ta, tương lai nói không chừng tất cả là của người, ta làm sao có thể để người về ăn cơm nguội được?”.

“Qua một thời gian, tôi không chừng sẽ về lại”. Ý của Hắc Báo tựa như hơi lung lay.

“Nhưng hiện tại ta có đại sự không có người không được”. Kim nhị gia thần sắc rất trầm trọng.

Hắc Báo nhin không được hỏi: “Chuyện gì?”.

“Trương đại soái đã xong, kẻ chặn đường bọn ta chỉ còn lại một”.

“Điền bát gia?”.

Kim nhị gia cười cười: “Lão bát là người rất tùy hòa, ta chưa bao giờ lo lắng về lão”.

“Ông nói Hỷ Thuốc?”. Hắc Báo chung quy đã minh bạch.

“Không sai, Hỷ Thuốc!”.

Nói đến hai chữ “Hỷ Thuốc”, trong mắt Kim nhị gia đột nhiên lộ sát cơ: “Ta không muốn nhìn thấy con chim báo hỷ đó bay qua bay lại trước mặt ta”.

“Nhưng bọn ta một mực tìm không ra y”.

Hành tung của Hỷ Thuốc thật quá thần bí, cơ hồ chưa bao giờ lộ diện.

Có một lần Kim nhị gia đuổi bắt một huynh đệ của y, tra khảo bảy tiếng đồng hồ, mới tra ra y là một người Giang Bắc mặt rỗ chằng chịt, bình thường thích đeo kiếng đen.

Nhưng con người đó thật ra họ gì? Tên gì? Lai lịch ra sao? Có tài nghệ gì? Cả huynh đệ của chính y cũng không biết.

“Con chim Hỷ Thuốc đó đích xác không dễ bắt”. Kim nhị gia tức tối: “Nhưng bọn ta hiện tại lại có cơ hội tốt”.

“Cơ hội gì?”.

“Ờ giấy này, Điền lão bát đêm hôm qua về đến nhà phát hiện ra”.

Kim nhị gia rút từ trong mình một tờ giấy nhăn nhúm.

Trên tờ giấy chỉ viết rất đơn giản: “Người cứ đợi, nội trong vòng hai mươi bốn tiếng, Hỷ Thuốc sẽ có tin tốt báo cho người”.

Hắc Báo nhíu mày: “Ý gì đây?”.

“Lúc lão bát về tới nhà, tờ giấy này đã nằm đó, dì ba của lão lại không thấy đâu”.

“Hỷ Thước đã bắt cóc dì ba của Điền bát gia?”.

Kim nhị gia thở dài: “Hỷ Thước nghĩ chắc cũng biết dì ba là người lão bát thương nhất, cho nên muốn mượn đó mà uy hiếp lão, ta nghĩ lão bát đêm hôm qua nhất định ngủ không yên”.

Ông ta thở dài, xem chừng rất đồng tình, nhưng trong mắt ông ta lại phát sáng.

“Cho nên Hỷ Thước hôm nay nhất định sẽ liên lạc với Điền bát gia”. Ánh mắt của Hắc Báo cũng tựa như ngời sáng.

“Ta đã dặn lão bát, vô luận Hỷ Thước đề xuất điều kiện gì cũng đáp ứng hết”.

“Bọn ta đương nhiên cũng có điều kiện”. Hắc Báo thám thính.

“Chỉ có một điều kiện”. Mắt Kim nhị gia lại lộ sát cơ: “Vô luận là chuyện gì, đều phải do chính bản thân Hỷ Thước đến đàm phán với bọn ta, bởi vì bọn ta chỉ tin y”.

“Y chịu?”.

“Làm sao không chịu được”. Kim nhị gia cười lạnh: “Y làm như vậy, đương nhiên nhất định có chuyện đến tìm bọn ta, đừng quên chỗ này vẫn còn là thiên hạ của bọn ta”.

Hắc Báo thừa nhận.

“Hà huống điều kiện bọn ta đề xuất tịnh không hà khắc gì, tịnh không ép uổng y”. Kim nhị gia lại nói: “Nơi gặp mặt do y chọn, thời gian cũng tùy y chọn, chính ta thân hành ra mặt nói chuyện với y, mỗi bên chỉ có thể đi ba người”.

“Ba người?”.

“Một người trong số đương nhiên là người”. Kim nhị gia lại vỗ vai hắc, mỉm cười.

“Còn một người là ai?”.

“Hoang Mộc”.

“Trương tam gia mời người Nhật Bản đó?”. Hắc Báo lại nhíu mày.

“Ta cũng biết gã không tốt đẹp gì, nhưng gã lại là cao thủ Nhu đạo, so với Dã Thôn còn cao tay hơn hai phần”.

“Gã có thể bán đứng Trương tam gia, cũng có thể bán đứng ông”. Hắc Báo ấn tượng đối với người Nhật Bản hiển nhiên không tốt đẹp.

“Cho nên ta nhất định phải dẫn người theo ta”. Kim nhị gia mỉm cười: “Hà huống Hoang Mộc cũng không phải không biết, gã đương nhiên biết rõ giá tiền ta có thể bỏ ra nhất định cao hơn Hỷ Thước”.

Hắc Báo không mở miệng nữa.

“Theo như vậy, người hôm nay không thể đi xa, bất cứ lúc nào cũng có thể có tin tức”.

Hắc Báo gật gù đầu, chợt thốt: “Chiếc xe hơi của Mai luật sư, tôi đã cho người ta”.
“Cái đó vốn nên là của người”. Kim nhị gia mỉm cười ngồi trên ghế sa-phát: “Nếu thích nhà của Trương lão tam, lúc nào cũng có thể vào”.

Câu nói đó không khác gì là cho Hắc Báo biết hắn đã thay thế địa vị của Trương tam gia trong bang phái.

Trên mặt Hắc Báo không khỏi lộ ra biểu tình cảm động, nhưng miệng không nói gì, hơi cúi mình, xoay người đi ra.

Kim nhị gia hút một hơi, chợt lại cười: “Cô gái kia là người gì đây? Không ngờ có ma lực có thể khiến người theo nó hai đêm liền?”.

Hắc Báo không quay đầu lại, chỉ điềm đạm thốt: “Nó đương nhiên cũng là một con điếm, chỉ có điếm mới chịu ở với hạng người như tôi”.

Ngoài cửa hành lang rất dài.

Trên hành lang có mấy đại hán khôi ngô mặc áo chên, nhìn thấy Hắc Báo đều mỉm cười cúi mình kính lễ.

Hắc Báo trên mặt không có biểu tình gì.

Hắn chậm chậm đi ra, chợt phát hiện có người ngăn trước mặt.

Một người Nhật Bản, thân thể vuông vức, mặt vuông vức.

Nhưng mắt gã lại hình tam giác, đang trừng trừng nhìn Hắc Báo một cách độc ác.

Hắc Báo chỉ liếc gã một cái, lạnh lùng thốt: “Ta không thích người ta cản đường ta”.

Quyền đầu của Hoang Mộc nắm chặt lại, vẫn trợn trừng tàn độc nhìn hắn, trong mắt lấp lánh hung quang.

Nhưng gã vẫn nhượng đường.

“Bằng hữu của người Dã Thôn là do ta giết”. Hắc Báo đi ngang qua mặt gã, cười lạnh: “Người nếu không phục, lúc nào cũng có thể tìm ta”.

Hắn không quay đầu đi xuống thang lầu.

Lúc đó, Phạm Ngạc Công đang đi lên thang lầu, lần này người nhường đường là Hắc Báo.

Hắn đối với vị tài tử Hồ Bắc này luôn luôn rất tôn kính.

Hắn luôn luôn tôn kính người động bút, không động đao.

o0o

“Tiểu tử đó không ngờ lại dùng chuyện bỏ đi để uy hiếp ta”. Kim nhị gia dập điều thuốc trong đồ gạt tàn thuốc, đang phàn nàn với Phạm Ngạc Công: “Chiếc xe của Mai luật sư ta vốn muốn đem tặng ông, nhưng hấn lại đem cho con dĩ”.

Phạm Ngạc Công lấy một điều trong cái hộp thuốc Gia Lực Khắc trên trà kỷ, bắt đầu châm: “Ông móc hấn từ dưới bùn sinh mà đề bạt lên, hấn không ngờ lại muốn lên trời”.

Hỏa khí của Kim nhị gia cũng ghê gớm: “Chiếu theo kiểu này, tương lai hấn sẽ muốn cưỡi lên đầu ta mà lên”.

“Không sai, tiểu tử đó khả ố quá”. Phạm Ngạc Công nhắm mắt hút một hơi: “Không những khả ố, mà còn đáng giết”.

Kim nhị gia cười lạnh: “Nói không chừng sớm muộn gì cũng không tránh khỏi...”.

“Muốn giết, phải giết cho mau”. Phạm Ngạc Công thần nhiên thốt: “Để cho người ta biết, làm chuyện gì trước mặt Kim nhị gia, không được cẩu thả chút nào, nếu không đầu sẽ rơi”.

Kim nhị gia nhìn lão ta: “Người muốn nói...”.

“Đó gọi là giết gà răn khỉ, để trong lòng mọi người đều cảnh giới”. Phạm Ngạc Công thần tình rất bình thản: “Thời xưa đại đầu lĩnh Vương Luân trên Lương Sơn cũng làm như vậy”.

Kim nhị gia bỗng hiểu rõ ý lão.

Kim nhị gia tuy không hiểu khảo luận lịch sử, nhưng cố sự trong Thủy Hử truyện dĩ nhiên là biết.

Ông ta đương nhiên cũng biết kết quả cuối cùng của Vương Luân là bị Lâm Xung chém một đao đứt đầu.

Phạm Ngạc Công cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, vấn đề này lão tựa như không muốn thảo luận nữa.

Kim nhị gia trầm tư, chợt đứng dậy, ra ngoài cửa.

“Hắc Báo đâu?”.

“Đi Khuê Nguyên Quán ăn điểm tâm”.

“Khi hấn về lập tức kêu hấn vào”. Kim nhị gia thốt: “Đêm hôm qua hấn đã lập đại công, ta có quà quên cho hấn”.

Hiện tại ông ta hiểu rõ muốn để người ta biết, người làm việc cho Kim nhị gia, luôn luôn có chỗ ngon lành.

“Sai người đem năm chục hộp Gia Lực Khắc, nửa chục chai rượu Lan Địa trắng đến phủ của Phạm lão tiên sinh”. Kim nhị gia lại phân phó: “Phải chọn Lan Địa trắng lâu năm nhất, Phạm lão tiên sinh là người kén chọn rượu ngon nhất”.

Phạm Ngạc Công nhắm mắt, chừng như tịnh không chú ý đến lời nói của ông ta, nhưng khoé miệng lại lộ ra một nụ cười mỉm.

oOo

Hắc Báo ngồi tuốt trong góc Khuê Nguyên Quán, đối diện cửa chính.

Hắn luôn hy vọng trước khi người ta nhìn thấy hắn, mình nhìn thấy người ta trước.

Hiện tại hắn đang bắt đầu ăn cái bánh bao vi cá thứ nhì, hắn đã ăn xong một chén xôi gà nướng, một tô mì tôm lươn.

Hắn thích ăn sáng no nê, bữa ăn đó thường có thể giúp cho hắn bảo trì tinh lực sung mãn cả ngày.

Hà hưởng, trong cái chi nhánh của Hàng Châu Khuê Nguyên Quán này, bánh bao và mì đều đã thành danh từ lâu.

Lúc đó, hắn nhìn thấy Cao Đăng.

Tám giờ ba mươi chín phút.

Cao Đăng từ dưới ánh mặt trời chói lòa bên ngoài bước vào cái quán cũ kỹ tối tăm.

Mắt y hiển nhiên còn chưa quen bóng tối trong quán, nhưng vẫn rất mau mắn nhìn thấy Hắc Báo.

Y lập tức đi qua.

Hắc Báo nhìn y: “Đêm hôm qua người có đi kiếm đàn bà không?”.

“Ta tìm không ra”.

“Ta thấy tên hủu Tiểu Triệu ở chỗ người ở là chuyên gia kiếm đàn bà đó”.

Cao Đăng điềm đạm cười cười: “Ta muốn đàn bà, nhưng gã lại tìm cho ta một con heo nái Nga quốc”.

“Người cũng đánh mất cơ hội rồi”. Hắc Báo cũng đang cười: “Nữ nhân đó nói không chừng là quý tộc nước Nga, thậm chí nói không chừng là công chúa của Sa Hoàng, người ít ra nên khách khí với ả một chút”.

“Ta không phải là người làm từ thiện”. Cao Đăng kéo ghế ngồi xuống: “Ta là khách làng chơi”.

“Có phải là khách ăn hàng không?”.

“Không phải”. Cao Đăng không muốn che giấu chút nào: “Ta đặc biệt đến đây tìm người”.

“Người biết ta ở đây?”.

“Ngày nào sáng sớm từ tám tới chín giờ người cũng thường hay đến đây”.

Hắc Báo lại cười: “Thì ra tin tức của người cũng rất linh thông”.

“Chỉ có người tin tức linh thông mới có thể sống dai”. Cao Đăng rất mau mắn đem câu nói đó hoàn trả cho hắn.

“Người còn biết gì nữa?”. Hắc Báo hỏi.

“Người là một cô nhi, lớn lên ở hương Thạch Đầu, trước đây người ta gọi người là Tiểu Hắc, rồi sau có người gọi người là tiểu tử khờ, vì người từng đưa đầu động vào đá”.

Nụ cười của Hắc Báo có hơi miễn cưỡng: “Chuyện người biết quả thật không ít”.

“Ta chỉ muốn để người biết một chuyện”.

“Chuyện gì?”.

“Người có biết ta tại sao lại luôn đặc biệt khách khí với người không?”. Cao Đăng hỏi ngược.

“Ta chỉ biết người đêm hôm qua nếu giết ta, chính người cũng đừng hòng sống sót đi ra”.

“Ta nếu có thể giết người, những thủ hạ của người trong mắt ta chỉ bất quá là mấy cái bia bắn mà thôi”. Cao Đăng cười lạnh: “Hà huống nơi đó còn có người của Trương đại soái”.

Hắc Báo không nói gì.

Tình huống lúc đó, hắn đương nhiên cũng biết rất rõ.

Cao Đăng tuy vị tất có thể giết được hắn, nhưng cũng không thể không thừa nhận Cao Đăng tịnh không thật sự muốn giết hắn.

Ít ra Cao Đăng cả thử cũng không thử.

Cao Đăng lạnh lùng nói tiếp: “Người hiện tại còn sống, có lẽ chỉ vì người có một hảo bằng hữu”.

“Ai?”. Hắc Báo lập tức hỏi truy.

“Pháp Quan!”.

“La Liệt?”.

Cao Đăng gật gật đầu.

“Người biết gã?”. Hắc Báo xem chừng cơ hồ nhịn không được muốn nhảy dựng lên khỏi ghế.

“Gã cũng là hảo bằng hữu của ta”.

“Gã ở đâu?”.

“Ở Hán Bảo¹, Hán Bảo bên Đức”.

“Làm gì ở đó?”. Hắc Báo hiển nhiên rất quan tâm.

Cao Đăng do dự, chung quy nói từng tiếng: “Trong nhà giam Hán Bảo”.

Hắc Báo ngây người, qua một hồi rất lâu chợt lại lắc đầu.

“Không thể nào, gã không giống bọn ta, gã không phải là người phạm pháp”.

“Vì gã không chịu phạm pháp cho nên mới bị vào nhà giam”.

“Tại sao?”.

“Gã đã giết một người, một người đáng chết”.

“Gã tại sao lại phải giết người đó?”. Hắc Báo lại hỏi.

“Vì người đó muốn giết gã”.

“Đó là tự vệ, không thể coi là phạm pháp”.

“Đó đương nhiên không thể coi là phạm pháp, chỉ tiếc gã sống ở Đức, người gã giết lại là người Đức”.

Hắc Báo nắm chặt quyền đầu: “Sau khi gã giết người kia, lẽ nào không có cơ hội chạy trốn?”.

“Gã đương nhiên là có cơ hội, nhưng gã lại đi tự thú, gã nghĩ người ta sẽ chính trực công bình như gã”.

Hắc Báo lại ngẩn ngơ một hồi rất lâu rồi mới thở dài, cười khổ nói: “Gã quả thật có cái tính đó từ nhỏ, cho nên người ta mới gọi lão là Tiểu Pháp Quan”.

“Chỉ tiếc pháp quan cũng tịnh không phải người nào cũng rất công bình, cũng như pháp luật cũng có thể có rất nhiều giải thích khác nhau”. Cao Đăng cũng đang thở dài: “Ở Đức, một người Trung Quốc giết một người Đức, vô luận dưới tình huống nào cũng đều không thể coi là tự vệ”.

“Lẽ nào gã bị phán tội?”.

Cao Đăng gật gật đầu: “Mười năm”.

Hắc Báo lại trầm mặc rất lâu, lại hỏi: “Có cách cứu gã không?”.

“Chỉ có một cách”.

“Cách nào?”.

---

¹ Hán Bảo: Hamburg.

“Đi nói chuyện với pháp quan Đức quốc, xin ông ta lập một thứ giải thích khác đối với pháp luật nước Đức, giúp ông ta biết rõ người Trung Quốc giết người Đức có khi cũng là tự vệ”.

“Phải làm sao để nói chuyện với ông ta?”.

Cao Đăng điềm đạm đáp: “Trên thế giới chỉ có một cách nói chuyện mà mỗi một quốc gia đều nói thông suốt, đó là nói chuyện bằng tiền”.

Mắt Hắc Báo sáng lên.

“Bạc Trung Quốc có lúc cũng hữu dụng như mã khắc² của Đức”. Cao Đăng nói tiếp: “Ta đến đây cũng vì chuyện đó”.

“Người nghĩ bao nhiêu mới hữu dụng?”.

“Đương nhiên là càng nhiều càng tốt”. Cao Đăng cười cười: “Thù lao Trương đại soái cho ta là năm vạn, ta lại thắng mười vạn, ta tính cũng đã đủ, chỉ tiếc...”.

“Chỉ tiếc cái gì?”.

Nụ cười của Cao Đăng mang theo vẻ trào phúng thâm lương: “Chỉ tiếc người đưa tiền cho ta lại đã chết”.

Hắc Báo giật mình: “Người đêm hôm qua muốn đem Trương đại soái đi, tịnh không phải vì để cứu lão, mà là vì cứu La Liệt?”.

Cao Đăng dùng sự im lặng để trả lời câu hỏi đó.

Thứ phương thức hồi đáp đó thông thường là mặc nhận.

“Mười vạn người thắng được chắc không phải trả bằng tiền mặt”.

“Bọn chúng trả bằng chi phiếu, nhưng Trương đại soái đã chết, tờ chi phiếu đó đã biến thành tờ giấy bỏ đi”.

Cao Đăng điềm đạm thốt: “Ta nghe nói Kim nhị gia đã kêu ngân hàng tạm đóng tài khoản của lão Trương, tất cả những chi phiếu lão ký đều không cho đổi tiền”.

Hắc Báo cũng không tránh khỏi thở dài: “Mười vạn, số tiền đó quả thật không phải nhỏ”.

“Lời nói của người cũng đâu phải nhỏ?”.

Hắc Báo cười khổ, hắn đương nhiên hiểu rõ ý của Cao Đăng đến tìm hắn: “La Liệt là bằng hữu tốt nhất của ta, ta còn muốn cứu hắn hơn cả người, nhưng hiện tại...”. Hắn nắm chặt song quyền: “Hiện tại tiền trên mình ta cả một con heo nái Nga quốc cũng chơi không được”.

---

² Mã khắc: Mark.

“Người không thể mượn sao?”. Cao Đăng còn cố nỗ lực: “Công lao người lập đêm hôm qua tịnh không phải nhỏ”.

“Người có lẽ còn chưa hiểu thấu con người của Kim nhị gia, ông ta tuy không để người chết đói, nhưng cũng tuyệt không cho người ăn quá no”.

Cao Đăng đã hiểu.

Y không nói gì nữa, chậm chậm đứng dậy, ngưng thị nhìn Hắc Báo.

Sau đó khoé miệng y lại lộ một nụ cười mỉm: “Có lẽ đêm hôm qua ta nên giết người”.

“Nhưng người cũng không cần phải hối hận”. Trong mắt Hắc Báo bỗng lại phát sáng: “Có lẽ ta hiện tại có thể kiếm cho người một cơ hội đền bù mười vạn đó”.

“Cơ hội đó đương nhiên không tệ, chỉ để coi người có chịu đi làm hay không”. Hắc Báo đang quan sát biểu tình trên mặt y.

Trên mặt Cao Đăng cả một chút biểu tình cũng không có, lại nói: “Chỉ cần có thể kiếm được mười vạn, ta thậm chí có thể đi nhận con heo nái Nga quốc kia làm mẹ”.

oOo

Đồng hồ treo tường trong khách sảnh của Kim Công Quán gõ một tiếng, chín giờ rưỡi.

Hắc Báo dẫn Cao Đăng tiến qua cổng chính rào sắt.

Sau đó hấn phân phó lão Trữ mặt rô đứng gác thang lầu: “Đi tìm Hoang Mộc, ta có chuyện rất cơ mật muốn nói với gã”.

oOo

Chín giờ ba mươi bốn phút.

Hoang Mộc đi xuống lầu, ra ngoài sân, đứng dưới ánh mặt trời, gã vừa nhìn thấy Hắc Báo, trong đôi mắt tam giác lập tức lộ sát cơ như đao phong.

Hắc Báo lại đang mỉm cười.

“Nghe nói người có chuyện cơ mật muốn nói với ta”.

Hoang Mộc nói tiếng Trung Quốc cứng ngắc, hỏi Hắc Báo, vốn gã không phải hoàn toàn không thể nói tiếng Trung Quốc.

Gã chỉ bất quá cảm thấy giả như không thể nói tiếng Trung Quốc không những có thể tránh được rất nhiều phiền hà, hơn nữa còn có thể chiếm không ít tiện nghi.

“Ta đích xác có bí mật rất lớn muốn nói với người”. Hắc Báo từ từ thốt: “Lại không biết người có thể hiểu hết hay không”.

“Ta hiểu”.

Hắc Báo vẫn còn đang mỉm cười, hàm răng trắng như tuyết của hắn lấp loáng dưới ánh mặt trời: “Phụ thân của người là tạp chủng, chín mười tên phụ thân của người ai ai cũng là tạp chủng, mẫu thân của người lại là một con điếm, vì hai đồng xu, ả thậm chí có thể theo một con chó lên giường ngủ”.

Hắc Báo cười càng khoái trá: “Cho nên người nói không chừng là một tên chó đẻ, bí mật đó người nhất định không thể biết”.

- o O o -